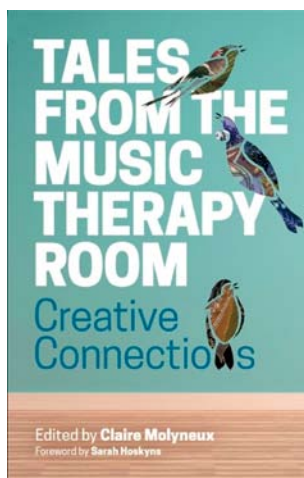

Tales from the Music Therapy Room. Creative Connections

Anmeldt af **Sofie Buchhave**, cand. mag. i musikterapi. Ansat ved Psykiatrisk Center Sct. Hans. Kontakt: sofiebuchhave@gmail.com

Claire Molyneux (ed.) (2018). Tales from the Music Therapy Room. Creative Connections. Jessica Kingsley Publishers, London, 168 sider. Pris: 134 kr (paperback/e-bog).

Når jeg som musikterapeut sidder og skal skrive journalnotater på mit arbejde i Region Hovedstadens Psykiatri kan jeg blive ramt af en usikkerhed omkring de musikterapifaglige ord; hvad er det musikterapeutiske dokumentationssprog, og hvordan formidler jeg bedst muligt musikterapien i en sundhedsfaglig kontekst? Denne spænding rammer lige ind i musikterapiens udfordring med at etablere og beskrive sig som en anerkendt profession. Skal vi mime lægevidenskabens sprog og satse på effektmålinger, eller skal vi beskrive vores praksis med særlige musikterapeutiske termer, som vi med fordel kan formidle til omverdenen? Dilemmaet omkring med hvilket sprog og i hvilken genre musikterapien skal beskrive sig selv, er omdrejningspunktet for antologien *Tales from the Music Therapy Room. Creative Connections* (Molyneux ed. 2018). Redaktøren, den britiske musikterapeut Claire Molyneux, skriver i sin indledning: *“The stories reflect a desire to re-position music therapy writing outside a particular approach, academic*

language or workplace structure, seeking the freedom to write in a way that speaks more closely to the experience of practice” (Molyneux, s.17). Teksterne i antologien søger således at finde en form for formidling, der kan komme helt tæt på praksis, som den opleves. Bidragyderne er musikterapeuter fra New Zealand, hvor Molyneux i årene 2005 - 2017 boede og arbejdede ved universitetet i Auckland. Alle bidragydere bearbejder og beskriver i kreativ form en oplevelse i musikterapi, som bevægede dem. Formålet med antologien er nemlig ifølge Molyneux at formidle musikterapipraksis gennem en bred vifte af kunstneriske tekstfremstillinger; essays, lyrik, prosa og selvbiografisk tekst – og dermed bidrage til den allerede eksisterende litteratur og forskning herom. Blandt andre nævnes Carolyn Kenny og Mary H. Rykov, som på hver sin måde har markeret sig inden for kunstbaseret formidling og forskning.

Efter et forord og en indledning fordeler antologiens tekster sig i tre dele.

'The Therapy Room' er første del, hvor de fysiske rammer for musikterapien beskrives. En tekst beskriver duften og temperaturen, som terapeut og klient oplever, da de entrerer lokalet: *"We smell a slightly stale aroma from a lack of ventilation throughout the day (...) The wall heater is small and loud as it takes 15 minutes to warm the room (...) this well-loved space is ready for another adventure"* (Libby Johns, s.40). Et andet sted foregår musikterapien i en dagligstue ved siden af tv-skærmen og vasketøjet og blander sig med hverdagslivet. Antologiens første del søger at levendegøre rummenes karakteristika i form af dufte, lyde og farver, og vækker derudover genklang ind i danske musikterapeuters forskelligartede ansættelsesforhold og (fysiske) arbejdsvilkår, samt den omstillingsparathed, der ofte er et vilkår i forbindelse med projektansættelser og blandt selvstændige musikterapeuter.

Den midterste del: 'Poems and Stories from Music Therapy' præsenterer forløbsbeskrivelser med børn, unge og voksne, samt transskriptioner af improvisationer og sange fra praksis. I et digt møder vi et barn, som til trods for somatiske tilbagefald gennem hele musikterapiforløbet bevarer sin interesse for lyden af klokker (Marie Willis, s.90). I en længere prosatekst skrevet af Libby Johns møder vi Dexter, som nyder at improvisere i femdelt taktart på klaveret, og hvor teksten veksler mellem praksisnoter og efterfølgende refleksioner fra musikterapeuten. Denne del af antologien sætter fokus på den variation af arbejdsopgaver, som musikterapeuter er i berøring med i deres praksis; heriblandt arbejde med pårørende, forældre-barn relation, socialpædagogiske indsatser uden for musikterapien, den kliniske improvisation eller arbejdet som korleder. Teksterne giver således et bredt indblik i musikterapeuters

faglighed og tilpasningsdygtighed. Prosaformen giver mulighed for tempo og dynamik i praksisbeskrivelserne og tillader at dvæle ved det specifikke indhold i sessionen, samtidig med at bygge bro til en bredere analytisk fortolkning – noget jeg eksempelvis oplever i teksten "Only Connect" af Claire Molyneux (s.113).

Antologiens sidste del 'Personal Journeys' indeholder forskellige historier fra musikterapeutens perspektiv. Et bidrag af Ajay Castelino fortæller om ambivalensen fra at skifte sin faglige identitet som musiker ud med den som musikterapeut. I et digt fortæller Nolan Hodgson om betydningen af hans kulturelle og historiske ophav som *Māori* (oprindeligt folk i Aotearoa New Zealand). Antologiens sidste tekst er et digt skrevet af Carolyn Ayson. Digtet nuancerer nogle af de opmærksomhedspunkter, som Ayson selv har erfaret og derfor ønsker at dele ud af; eksempelvis betydningen af humor, musikterapeutens evne til selvomsorg og ambivalensen omkring at skulle afrunde et terapiforløb. Teksterne i den sidste del af antologien er hver især interessante, og viser forskellige former for selvrefleksion hos terapeuten. Imidlertid er det særligt de lyriske tekster som skinner igennem, fordi de tilbyder pauser og tid til refleksion hos læseren, hvilket er en pointe, som Molyneux netop betoner i antologiens indledning, hvor hun citerer Jeanette Winterson (2011), som skriver: *"When we write, we offer the silence as much as the story. Words are the part of silence that can be spoken"* (s.23). I mine øjne er det særligt de lyriske tekster, som formår at invitere stilheden indenfor.

Samlet set er antologien et kreativt og kunstnerisk indspark i musikterapilitteraturen, der giver mig lyst til at læse, og selv at skrive, mere af samme slags. Den henvender sig til

musikterapeuter, som er nysgerrige på kreativ tekstformidling af musikterapi, som et muligt supplement til bearbejdning og formidling af praksis til klienter, kollegaer og pårørende. Klientgruppen i bogen er overvejende børn og unge inden for specialområdet, men teksternes prosastil er så indbydende og levende, at alle med hang til poesi vil finde inspiration på siderne uanset musikterapeutisk specialisering.

Molyneux argumenterer at antologien ikke søger at deltage i debatten *for* eller *imod* en kunstbaseret forskningspraksis, men at den nærmere er opstået ud fra et personligt behov om at "dele poesien fra de musikterapeutiske møder" (s.13, egen oversættelse). Som jeg læser antologien, oplever jeg imidlertid, at den netop taler ind i kritikken af en ren lægevidenskabelig dokumentationspraksis, og at den argumenterer for mere kunstbaseret tekst i musikterapeuters formidlingspraksis.

Bogen er visuelt flot, med små illustrative kunstværker lavet specifikt til udgivelsen af de to billedkunstnere Robina Adamson og Anne Bailey, fra Aotearoa New Zealand. Tekstforfatterne er: Alison Talmage, Ajay Castelino, Carolyn Ayson, Claire Molyneux, Heather Fletcher, Libby Johns, Marie Willis, Nolan Hodgson, Roger Hicks, Shari Storie, og et forord skrevet af Sarah Hoskyns.

Antologien lykkes med at præsentere en bred palet af kunstnerisk tekst, som kan inspirere musikterapeuter på tværs af geografi og klientgruppe. Antologien inviterer sin læser helt med ind i musikterapeutens maskinrum i forhold til skriftlig bearbejdning og dokumentation af praksis. Det er forfriskende, smuk og meningsfuld læsning.